

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK KAPADU

a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb.; ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb.; ve Wilson, Kans., pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Podpisatel:

Pro Spojené Státy \$2.00. Pro Kanadu \$2.50. Do Evropy \$3.00 ročně.

Zásilky peněžní dějte se pomocí peněžních poukázk (Money Orders), expresních poukázk (Express Money Orders), bankovních poukázk (Bank Drafts), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujte-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Doplňky a kruhů čtenářstva ochotné uvítáme. Měl byti slavná, psaná bez úmyslu někomu osobně poslati a podepsány plným jménem, ať již má býti v redakci utajeno, anebo s dopisem uvěřitelným.

ITALIE A MY

(Titul. kanc. Čes. Nár. Soudr. a Svaz. Čes. Ká.)

II.

V PRVÉM článku dokázali jsme tradiční sympatie českého národa k Itálii. Poukázali jsme na Riegra, Dr. Grégra, Dr. Kramáře, naše Sokolstvo a totožnost jeho ideálů s mladou, revoluční Itálií. Dnes chceme dokázat, jak italská veřejnost politická a literární pro osvobození našeho národa pracuje. Politické kruhy poprvé se zřejmě vyslovily, když 14. dubna, 1916 poslanec Di Cesare v italském parlamentě líčil boj náš za svobodu, který podnikáme po boku spojenců. V říjnu téhož roku ministr Bissolati ve Cremoně promluvil skvělou řeč o osvobození malých národů a projev jeho pro samostatnost československou uvítán byl veškerým italským. Dva publicisté, Pietro Sylva a Vico Mantegazza v Corriere della Sera uvedli řadu argumentů pro naši samostatnost. Další publicista, Armando Hodnig, volal po rozbití Uherska a osvobození Slovanstva. V Idea Nazionale švýcarský korespondent, Pio Mari, dokázal řadou článků a zprávami, jakou službu prokazali Češi spojencům. Stejně poslanec sicilský Colojani, publicisté Dade-ne, Nautica, Dudon, jakž i historik G. Ferrero, známý svými články také čtenářům amerického tisku, byli horlivými propagátory naší věci.

Od prohlášení našich poslaneč 30. května tohoto roku a od vítězství československé brigády u Zborova, články a zprávy naprosto příznivé našemu hnutí se den ze dne množí. V Miláně psaly o nás Secolo, Corriere della Sera, Popolo d'Italia, Perseveranza, v Římě Messagere, Giornale d'Italia, Fronte Interne, Tribuna, v Benátkách Gazzetina, v Neapoli Roma, Mattino, Atteridi Napoli, v Turíně Gazzeta del Popolo a celá řada časopisů menších měst. Průlom učinila kniha Dr. Beneše, generálního tajemníka Československé Národní Rady v Paříži, "Bohemica centre l'Austria" se skvělou předmluvou poslance Aurée Terra.

Pak již se rozepsaly všechny významné denníky, týdeníky a měsíčníky, citující knihu Dr. Beneše. Benátský Gazzetina na příklad prohlásil:

"Nikdo v Itálii, kromě snad nějakého zaslepeného oficiálního socialisty, nemůže býti proti samostatnosti Čech."

Janovský Corriere Mercantile v článku Alfonso B. Mergiardiniho praví:

"Italie a její spojenci učiní dobru, budou-li paralyzovat propagandu rakouskou stálým výslovným zdurazňováním, že chtějí rozdělit Rakousko-Uhersko a znovu stvořit svobodný samostatný stát československý. Budeme tak míti za spojence všechny politické proudy české: odpadání českých vojáků od Rakouska se zdvojnásobí a Češi všemi svými silami přispějí k úplné porážce Rakouska."

Z dalších článků zvláště důležitě jsou Grazia Pedrazziho v Nuovo Giornale (Firence), Secolo a

L'Italia (Milán), Idea Democrazia (Řím), Il Giornale (Turin) a Messagere (Pisa). V Rivista Popolare uveřejněno krásné ocenění revoluční činnosti Prof. Masaryka, v Nemini e Cese o Kariu Tůmovi, propagátoru italské revoluční ideje v Čechách. V Secolo XX. od A. Battara nalézáme článek "Čtyři nepřítelé Rakouska" (Češi, Moravané, Slezané a Slováci). Ve Vita Italiana Prof. Pantaleoni a v Giovine Europa a Nuova Rasegue věvoda di Cesaro psali více pro československou samostatnost.

Než vyčte ten daleko není plný. Tak článek italského poslance Arnaldo-Angeliho, z našeho oficiálního francouzského orgánu "La Nation Teheque," byl uveřejněn v nepřehledné řadě italských listů. Proti naší samostatnosti stavěli se a to spíše nepřímě, pouze socialisté oficiální strany italské.

Potud žurnalistika. Kniha, pojednávajících sympatiiky o naší věci, o boji a nadějích našeho národa, vysla celá řada. Jedna z nejvýznamnějších je kniha Prof. Gaetana Salveminiho: Delenda Austria! (Zničte Rakousko!)

Stejně knihy Giorna Scarpa, Vaccara, Prof. Pantaleoniho a j. byly pro nás propagační velmi cennou.

Tomuto myšlenkovému proudu českoitalské vzájemnosti dán výraz také organizačním založením "Italského komitétu pro českou samostatnost," jemuž stojí v čele knize Scalea, místopředsedou jest komandant Scodnik, gen. tajemník Dfi. G. Scarpa a advokát Russe.

Projekty tiskem byly vyvěřeny ve velké a velevýznamné manifestaci pro československou samostatnost v Římě dne 30. září tohoto roku za přítomnosti Dr. Beneše.

Manifestace ta bude nepochybně jedním z úhlavních kamenů k vybudování mezinárodních, trvalých styků československého národa. Styky ty, dnes již upevněné, jsou více než předzvěstí příštích oficiálních styků samostatného státu československého.

Manifestace římská byla také na rozdíl od jiných podobných projevů krajně upřímná, radikální a bezohledná proti každé polovičatosti a v tom kotví také její význam.

Již přítomné osobnosti dodaly manifestaci opory, vážnosti i mimořádného významu. Byli to obzvlášť: Ministr U. Comandini, jenž trvale a soustavně prokazuje opravdové, účinné přátelství k našemu národu a je horlivým propagátorem nutnosti úplné naší samostatnosti. Dále senátoři: Ing. Esterle a Wellemberg, poslanci: Terre, di Cesare, Federzoni, Murri, Zanella, Ghilianovic, místopředseda "Italského komitétu pro českou samostatnost," commandant Scodnik a sekretáři Dr. Scarpa a Dr. Russe, plukovník gen. Stábun Marchetti, člen městské rady římské Franzetti, místopředseda "Unione" comm. Della Vida, commandatři Segre, Rosmini, Palermi, Sealabrin, Brune, Ravasini, Bellini a Selva, profesori Palin, Valentini Grassi a Tolomei, advokáti Callegari, Persice, Pizia, hrabě San Miniatelli, kapitáni Nasellovo, Dirillo a Orlando, nadporučíci Cappelletti, Galvan, Scampicchio a Dadene; Dr. Ricci, Dr. Mazoleni, Dr. Mege, Dr. Scala, Dr. Bellen, Dr. Muratti, Ing. Luzzatti, Ing. Fegejin, Prof. Bonfante. Vešmi četně zastoupena byla žurnalistika: rektor Scabeheni, v zastoupení direktora Giornale d'Italia, comm. Bargaminiho, red. Pascazio za direktora Fronte interne, advokát Guarazziho, red. Petrai za direktora Messagere, advokát Faldo, p. Tato za Agenzia Stefani, p. Ravasini za Agenzia Velta, red. Paoloni za Popolo d'Italia, spisovatelé Mantica, Hodnik, della Stampa, Promuti, Maria Rygier atd.

Pozdravné a omluvné přípisy zaslali především M. S. Somnino, ministr zahraničních záležitostí, ministři a státní podsekretáři: Orlando, Carcano, Pescari, Mentaneri, bývalý ministr Barzilai, poslanci Area, Sandrini, S. Orlando, Semaini, Prof. Costa a jiní.

Licenci manifestace samé a texty prošených řečí podáváme zde podle znění otištěného v Československé Samostatnosti, jež sděluje, že po přečtení pozdravného telegramu českých zajatců poslanec Andrea Terre pravil:

A však dnes, pánové, je ještě jiné nebezpečí, jež hrozí všem a jež, kdyby se uskutečnilo, mělo by následky zničovající i pro nás i pro vás. Mnoho se mluví o federalisaci Rakousko-Uherska. Federalisace Rakousko - Uherska je hlavně útokem na Itálii, jelikož to je politika chtějí zachovati Rakousku a Německu díl zemi jihoslovenských a přístup k moři Jaderskému; je to politika, která počítá s brzkým obnovením zápasu proti Itálii, aby jí odplatila dnešní válku; je to věrohodná politika vídeňská, která by chtěla tím způsobem dodat monarchii větší soudružnosti, aby v brzkou vřhla Slovany proti Itálii, a je to také politika, která by chtěla v téže brzké době upotřebiti Čechoslováků proti Itálii a proti Balkánu. To je největší nebezpečností, které nám hrozí. Z toho důvodu Čechoslováci přicházejí dnes do Italie, aby upoutali pozornost veřejnosti na svoji otázku a aby volali všem Italům: Rakousko-Uhersko! Hle společný náš nepřítel!

Jsem přestaven, pánové, konstatuje, že všude v Itálii jsem obdržel uvítání tak vřelé, tak upřímné i příznivé, že by mi bylo nemožno žádati si uvítání lepšího. Děkuji vám, pánové, děkuji srdečně též, kteří mi laskavě poskytli své pomoci v mé činnosti vlastenecké pro zájmy země české, které jsou rovněž zájmy Italie, a ubezpečuji vás, že Čechy na to nikdy nezapomenou.

Dovolte mi konečně, pánové, připojiti několik slov, které vás možná překvapí. Až do dneška o Čechách se málo vědělo v Itálii, nebylo antipathie proti nim, ale byla spíše hostejnost, byli jsme příliš daleko jedni od druhých. Věra mně jeden můj přítel upozornil na významný fakt, který mi působí živou radost, že totiž v Itálii se tvoří skupina přátel českých, přátel to ne z důvodů zistných, ale z opravdového citění. Tito noví přátelé Čech nás poznali. Jsem jist, že jejich počet bude růsti den ode dne, poněvadž vidím a konstatuji v této válce: Váude, kde nás poznají, nás milují. Jsem přesvědčen, stejně tomu tak bude i v Itálii.

Jsem vám hluboce vděčen a též nadmíru počest, pánové, že mohu mezi naše první přátele všechny ty, kteří se laskavě sčestnili dnešními slavnostmi.

Je zbytečné, abych vám říkal, že Italie měla u nás již tradičně nadšené obdivovatele a bezpečné přátele. Společný zápas proti společnému nepříteli během války, společenství proti dědičnému nepříteli po válce a společné zájmy politické jistě sesílí toto přátelství dnešní i budoucí.

Dovídáte se, pánové, každodenně z novin, jaký jest postup našich poslanců a našich krajanů ve vlasti. Onen heroický postup je znakem velice blízkého vítězství, poněvadž kdo tím způsobem — jako vaši idedenti — jedná, buď zvíťazí, nebo musí zemřít; avšak já jsem jist, že přemožení nebudeme my!

Přijímám našim přátelům italským budoucí velikosti Italie a mé vlastní svobodné i jejímu přátelství s velikou Itálií. Tímto proslovem, jenž rovněž průvazěn byl bouřlivým potleskem — skončena oficiální část slavnosti, načez mezi politikými pracovníky italskými a českými horlivě vyměňovány názory a ujednávány způsoby společné práce.

Pro odpovědi p. Beneše, jenž zduraznil nutnost společného boje proti Rakousko-Uhersku a ukázal na nebezpečí federalisace monarchie pro Itálii i pro Čechy, ukončil manifestaci poslanec věvoda Colanua di Cesaro řečí, v níž řekl asi toto:

Pánové! Myslí bych, že jsem nevykonal svou povinnost, kdybych neskončil touto slavností několika slovy díky, především váženému Dr. Benešovi za jeho přídělek a potom ministru Comandiniho, který vždy při jakékoli vlastenecké události je vždy s námi, i příteli Torregovi, který dovedl svými slovy tak dobře vystihnouti politický význam slavnosti.

Když jsme zažádali za čest, bychom mohli pohostiti zdatného Dr. Beneše ostatní bojovníky za věc československou, chtěli jsme získati tím příležitostí dokázati všechnu sympatii, kterou chováme k ušlechtilému národu českému, a všecek obdiv, který pocítujeme pro úsilí, která přes utrpení nevzdádají vítězství, projev tou souhlasně jak duševní velikostí obo-

ho národa, tak i barbarského a ukrutného ducha, který vede vládu rakousko-uherskou jej utiskující.

A nechat nemyslím přátelé českí zde přítomní, že s jejich věcí málo se cití v Itálii, poněvadž se jí málo obírá náš tisk. Vždyť s ní cití a ji znají všichni ti, kteří pochopivše hned od počátku dosah a hluboký význam této války hned od počátku chtěli, aby Itálii do ní zasáhla částečně se obrany práva proti násilnostem zpupných.

Jisté je — a proč to nepřiznají otevřeně — jen málo těch, kteří v Itálii znají otázku československou, poněvadž doposud málo kteří promyslili a prostudovali problémy mezinárodní.

Široké vrstvy národa ve všem tom co se týká války spíše vytušily nežli jasně viděly mravní cenu sil, která stojí proti sobě. Podporovaly vlády i vykonaly oběti na nich požadované z přesvědčení plynoucího spíše z citu než z rozumu, z přesvědčení, jež tkví v srdci spíše než v mysli.

Národ italský v přísné logice své naivnosti neví o tužbách českých nebo tužbách srbských nebo polských; ví, že dynastie habsburská je dynastie utlačovatelů, a nenávidí ji. Ví, že pod ní se nalézali národové potlačeni, ať jsou to národy kterékoli, chce, aby byli svobodní a nezávislí.

Jestliže k těmto citům se nedruží ve většině případů větší znalost české otázky, vina je také na vaší straně, přátelé českí. Vy, ve své propagandě, jste nás zanedbávali, soustředili jste svoji činnost v Paříži a Londýně, kde lépe se dávaly podněty k politickým směrnicím války, a zapomněli jste, že jen v Itálii můžete naléztí plný souhlas s bojem až do krajnosti proti Rakousko-Uhersku.

V Anglii a ve Francii byl — zbytek to starých škol diplomatických — a jest doposud směr, který sni o možnosti Rakouska, jak bylo před rokem 66., Rakouska, které by soupeřilo a bylo protivníkem Německa, které by se mohlo připojiti ke svazu protiněmeckému. A tento směr mysli, že Rakousko by se mělo zachovati, a málo se stará o to, že by pro úctu k tomuto evangeliu politikému se musely obětovati posvátné národní národů podrobených. Vidni. V Itálii naproti tomu nejsou tyto iluze, tyto utopie. Italie zná Rakousko právě tak jako Češi a ví, jaké city vzbuzuje vláda rakousko-uherské i jaké naděje se mohou klásti do obratu dynastie i té třídy obyvatelstva, která nikdy nepoznala zásad svobody, neodvislosti a demokracie.

"L'Unione economica nazionale" a irredenti krajů trentinských a jadranských poctili mé žádosti, abych jejich jménem pozdravil oboho, který představuje ve středě nás naděje, touhy i vůli velkého národa československého, potlačovaného od těchto nepřítelů, který je i našim nepřítelům, od Rakousko-Uherska. A přijal jsem vyzvání s vnitřní radostí ducha i srdce, poněvadž dnešní schůzka v těchto místnostech nemá jen význam pouhé oslavy, jež by byla věcí velice malou i bezvýznamnou pro dobu, kterou prožíváme, ale má význam politický — dohoda mezi dvěma irredentismy — jenž shrnuje plán, program, činnost, jež se právě rozvíjí.

Národ československý poskytl během války pohled podivuhodný. Hrozby jim uchnuly; neukrutnější pronásledování ho neoslabilo; největší oběti, které vzal na sebe ve vlasti i v cizině neoddláhl ho ani o píď od jeho neochvějných předsevzetí. Čechy chtějí se osvoboditi ode jha německého a maďarského a mají na to právo pro své skvělé tradice vzdělanosti, pro mohutnou sílu svého lidu, pro svoji nezdolnou mysl politickou. Avšak ještě více: Čechy učinily pravý zážrak tím, že utvořily vlastní českého dobře řízenou organizaci, která spojovala a spojuje v jednotu všechny Čechoslováky buď vystěhovalé nebo vyhnané nebo válečné zajatce. Jsou to asi dva miliony, které dobrovolně poslouchají svých vůdčů. Podávalo se jim utvořiti svoji organizaci jakýsi Stát Česko-slovenský za hranicemi vlasti. Stát, který představuje domovinu v jejich ideálech, v jejím vnitřním citění, v její činnosti. Spojenci uznávají její existenci a plně ji podporují.

Členem má jazyk čarodějce a nezkroutnou povahu, ale jest způsobilým a poetickým a jeho program se jistě potká s porozuměním ve všech politických kruzích spojeneckých.

Nikdo se neopovázá promluvit o míru bez pro spojení vítězství zákonění, dokud Georges Clemenceau bude ve Francii předsedou ministerstva. Clemenceau, velký stařec Francie, jest nejniptější zastávce republiky a stoupence myšlenky z odvetu Německa za Sedan. Pro svoji útočnou ostrost byl kdysi zván "tygrem" a Berlín jeho vstoupení do kabinetu jistě nebylo bráti na lehké vázky. Narodil se v starobylém Vendé roku 1842 do Paříže přišel mlád a věnoval zde jen svým knihám a snům. Po nejprv o něm svět zvěděl, když v 1865 smlel na ulici vykřikl: "Ať žije republika!" Byl zatčen a po svém propuštění šel z císařské tehdy vlasti do dobrovolného vyhnanství — do Ameriky. Po nějaký čas provozoval v New Yorku lékařství, pak se tohoto povolání vzdal a živil se vyučováním francouzskému jazyku. Tři roky byl instruktorem divčí školy sléčny Alkenovy ve Etamfordě, Conn. Všeobecně se věří, že jeho americké zkušenosti měly velký vliv na ustálení jeho povahy i jeho budoucí životní dráhu. Když roku 1870 vypukla francouzsko-německá válka, vypověděl si peníze na přeplav a navrátil se do Francie. Během roku byl zvolen poslancem do národní komory, kde se stal jedním z nejobhrovnějších řečníků parlamentu a plámené jeho články v listu, který založil v Paříži, činili jej mužem obdivuhodným, ale také obávaným. Stal se také slavným několika souboji, které vybojoval šavlí i bambitkou i známým jako "svrhovatel ministrů." Při objevení známého Panamského skandálu síce byl v tuto nechtunou aféru zapleten, ale později úplně očistěn, ale práce jen donucen na nějaký čas z politického kolbiště ustoupiti. Znovu se objevuje jako senátor roku 1903 a v roce 1906 stal se předsedou ministerstva, zastává úřad ten po tři roky. Clemenceau zastal tři velké slavné listy, La Justice, Le Bloc a L'Aurore a jest spisovatelem a půl tuetu knih. Clemenceau se vrací do politického života podobně jako Cincinnatus starých dob, jenž se dostavil, aby pomáhal ohrožené vlasti. Při svých 76 letech zůstává romantickou, záhadnou a mocnou osobností celé Evropy.

Příteli Beneši, můžete říci národu země české, že irredenti italská a všichni Italové jdou s ním, s jeho věrou národní, výrazem to téhož principu, z kterého se zrodila neodvislost naší země. Osvobození Čech bude jedním z největších vítězství nové Evropy, která začíná. Italové v ně doufají, očekávají je i budou pracovat, aby se uskutečnilo.

Manifestace skončila skvělým úspěchem. Výsledkem práce Dra. Beneše bude hlavně ovšem propuštění zajatců československých ze zajetí, aby mohli dle své svobodné vůle státi se spolubojovníky za československou samostatnost v řadách česko-slovenské armády na francouzské frontě, čímž Italie prokáže, že se staví na naprostě solidární stanovisko s námi v boji proti společnému nepříteli.

My pak zde, zde za mořem, radujeme se z úspěchů práce Národní Rady Československé a jejího generálního tajemníka a neskonale vděční Itálii a jejím koryfeům vědy, politické umění v těžkých chvílích italského národa lneme k němu a přejeme ze srdce vítězství a uskutečnění společného ideálu rozbití Rakouska a osvobození národů jím ujařmených.

Mimoděk vzpomínáme jednoho z českých mučedníků války, prostého vojína, jenž poslán s četou vojska popraviti prachem a olovem tridentského poslance a pak důstojníka italské armády Battisteho. Když zavzněl povel k smrticému výstřelu, český voják vystřelil do vzduchu a zvolal po Battistovi Eviva L'Italia! Necht žije Itálie!

Zaplatil svůj projev, projev českého národa, životem, ale v historické chvíli promluvil za celý český národ. I my v kritické chvíli italského národa voláme: Necht žije Itálie, neboť svých přátel a spojenců nezrazujeme a v těžkých chvílích jejich slibujeme své spojenecké povinnosti učiniti zadosť!

Jsmé s Itálií, k níž nás poutá tradice jejího revolučního boje proti Rakousku, jsme s Itálií, naším přirozeným a věrným spojencem v chvílích neštěstí i konečně ho společného vítězství!

CLEMENCEAU, NOVÝ PREMIER REPUBLIKY FRANCOUZSKÉ.

VE Francii překonána byla opět ministerská krize, ale Berlín, ač skodolil čekal od nového kabinetu úspěch pro své plány, byl sklaman. President francouzské republiky Poncearé, vyzval stáříckého Georgera Clemenceaua, aby sestavil nový kabinet a přání jeho bylo vyhověno. Clemenceau, skorem po padesáti let, jest nejvytrvalejším a snad také i nejschopnějším nepřítelům prusáctví. Byl pomocníkem Gambettovým, při záchraně Francie před zkázou po roce 1870 a stal se od těch dob významnou postavou francouzského života i celé politiky. Ale své nenávisti vůči Německu zůstal věren. Ve Francii se vypravuje, že jeho uštěpačný jazyk a mocné žurnalistické pero sesadilo za posledních čtyřicet let více jak dvacet ministerských kabinetů. — Potíral vždy a všude každou stranu jenieví smířlivou úkladu vůči Germanii. Od samého počátku dnešní velké války zastupoval nejostřejší směr, hlásající boj na život a na smrt Pruskům a proti pruským ideám.

Nemilosrdně bojoval proti paciřistům a bezohledně útočil na proněmeckou propagandu, kdykoli se ve Francii počínala objevovati. — Vzal si za úkol, vymýtití veškeré pokusy, konané proti válce a celý jeho život at již jako žurnalisty nebo politika zřejmě dosvědčuje, že vždy splnil to, co sliboval.

Dnes, v pokročilém věku 76 let jest opět povolán na politickou frontu, aby na svá bedra poznovu vložil celou tíhu vedení války a řízení diplomatického. Právě jeho vysoký věk a jeho schopnost, že již kárají tvrzení, že jest Francie zemí dekadentní. Duch jeho je duchem Francie, který neupouští bude pracovat, aby válka došla pro spojení vítězného zakončení a aby zničené bylo nadobro přiučaství i nebezpečí v něm ukryté — jež po celou dobu ohrožovalo svět.

Clemenceau má jazyk čarodějce a nezkroutnou povahu, ale jest způsobilým a poetickým a jeho program se jistě potká s porozuměním ve všech politických kruzích spojeneckých.

Nikdo se neopovázá promluvit o míru bez pro spojení vítězství zákonění, dokud Georges Clemenceau bude ve Francii předsedou ministerstva. Clemenceau, velký stařec Francie, jest nejniptější zastávce republiky a stoupence myšlenky z odvetu Německa za Sedan. Pro svoji útočnou ostrost byl kdysi zván "tygrem" a Berlín jeho vstoupení do kabinetu jistě nebylo bráti na lehké vázky. Narodil se v starobylém Vendé roku 1842 do Paříže přišel mlád a věnoval zde jen svým knihám a snům. Po nejprv o něm svět zvěděl, když v 1865 smlel na ulici vykřikl: "Ať žije republika!" Byl zatčen a po svém propuštění šel z císařské tehdy vlasti do dobrovolného vyhnanství — do Ameriky. Po nějaký čas provozoval v New Yorku lékařství, pak se tohoto povolání vzdal a živil se vyučováním francouzskému jazyku. Tři roky byl instruktorem divčí školy sléčny Alkenovy ve Etamfordě, Conn. Všeobecně se věří, že jeho americké zkušenosti měly velký vliv na ustálení jeho povahy i jeho budoucí životní dráhu. Když roku 1870 vypukla francouzsko-německá válka, vypověděl si peníze na přeplav a navrátil se do Francie. Během roku byl zvolen poslancem do národní komory, kde se stal jedním z nejobhrovnějších řečníků parlamentu a plámené jeho články v listu, který založil v Paříži, činili jej mužem obdivuhodným, ale také obávaným. Stal se také slavným několika souboji, které vybojoval šavlí i bambitkou i známým jako "svrhovatel ministrů." Při objevení známého Panamského skandálu síce byl v tuto nechtunou aféru zapleten, ale později úplně očistěn, ale práce jen donucen na nějaký čas z politického kolbiště ustoupiti. Znovu se objevuje jako senátor roku 1903 a v roce 1906 stal se předsedou ministerstva, zastává úřad ten po tři roky. Clemenceau zastal tři velké slavné listy, La Justice, Le Bloc a L'Aurore a jest spisovatelem a půl tuetu knih. Clemenceau se vrací do politického života podobně jako Cincinnatus starých dob, jenž se dostavil, aby pomáhal ohrožené vlasti. Při svých 76 letech zůstává romantickou, záhadnou a mocnou osobností celé Evropy.

Nikdo se neopovázá promluvit o míru bez pro spojení vítězství zákonění, dokud Georges Clemenceau bude ve Francii předsedou ministerstva.

Clemenceau, velký stařec Francie, jest nejniptější zastávce republiky a stoupence myšlenky z odvetu Německa za Sedan. Pro svoji útočnou ostrost byl kdysi zván "tygrem" a Berlín jeho vstoupení do kabinetu jistě nebylo bráti na lehké vázky. Narodil se v starobylém Vendé roku 1842 do Paříže přišel mlád a věnoval zde jen svým knihám a snům. Po nejprv o něm svět zvěděl, když v 1865 smlel na ulici vykřikl: "Ať žije republika!" Byl zatčen a po svém propuštění šel z císařské tehdy vlasti do dobrovolného vyhnanství — do Ameriky. Po nějaký čas provozoval v New Yorku lékařství, pak se tohoto povolání vzdal a živil se vyučováním francouzskému jazyku. Tři roky byl instruktorem divčí školy sléčny Alkenovy ve Etamfordě, Conn. Všeobecně se věří, že jeho americké zkušenosti měly velký vliv na ustálení jeho povahy i jeho budoucí životní dráhu. Když roku 1870 vypukla francouzsko-německá válka, vypověděl si peníze na přeplav a navrátil se do Francie. Během roku byl zvolen poslancem do národní komory, kde se stal jedním z nejobhrovnějších řečníků parlamentu a plámené jeho články v listu, který založil v Paříži, činili jej mužem obdivuhodným, ale také obávaným. Stal se také slavným několika souboji, které vybojoval šavlí i bambitkou i známým jako "svrhovatel ministrů." Při objevení známého Panamského skandálu síce byl v tuto nechtunou aféru zapleten, ale později úplně očistěn, ale práce jen donucen na nějaký čas z politického kolbiště ustoupiti. Znovu se objevuje jako senátor roku 1903 a v roce 1906 stal se předsedou ministerstva, zastává úřad ten po tři roky.

Clemenceau zastal tři velké slavné listy, La Justice, Le Bloc a L'Aurore a jest spisovatelem a půl tuetu knih.

Clemenceau se vrací do politického života podobně jako Cincinnatus starých dob, jenž se dostavil, aby pomáhal ohrožené vlasti. Při svých 76 letech zůstává romantickou, záhadnou a mocnou osobností celé Evropy.

Deportovaní Belgičané mučením hladem.

Havre, Francie, 30. listopadu. — Belgičká vláda získala informace o tom, že deportovaní dělníci Belgie, zaměstnaní v továrně Thyssenových v Mulheimu a Mithru, jsou muřeni hladem a stěžují si, že německá vláda nesplnila svoji dřívější slibu, že poše je dle mí, jestliže budou si tak práti Belgičtí dělníci v jisté továrně, depřeli pracovati a za to oděpují no bylo jim poskytnuti potravu a někteří byli uvězněni. V jistých dolech dělníci stávkující mučení byli hladem k povolnosti. V jiných místech dopouštěli se Němci jiných bezohledností vůči belgičským dělníkům a kdykoliv si stěžovali, byli odmítnuti anebo slibováno, že případ bude vyšetřen, aniž by cokoliv dalšího bylo učiněno.

Německo doposud si předchází Irány.

Amsterdam, 27. listopadu. — V Berlíně v minulých dnech počala vycházeti revue "Irische Blatter," jíž vydavatelkou je německo-írská společnost, která pod předsednictvím Matieše Erzbürgera zahájila nedávno svoji činnost. Redaktorem časopisu je George Chatterton Hill, kdežto S. J. Gaffney, bývalý americký konsul v Mnichově, je jedním z jeho reditelů. První číslo obsahuje blahopřejné dopisy od generála Ludendorffa a bývalého zahraničního ministra Zimmermanna. V inauguračním článku se prohlašuje, že válka ukázala, že Německo má málo přátel. Iránci ale osvědčili pry se jako dobří přátelé Německa. Německo pry upoděduje je hodnotu jejich přátelství. Američtí Iránci od zahájení války přiklonili pry se na stranu Německa, pomáhajíce americkým Němcům v boji pro skutečnou neutralitu. Pravi se tu, že německo-írská společnost věnuje veškeré své energie snaze, aby Irsko opětno bylo otevřeno světu.